

Đỗ Thị Minh Giang

Mùa Xuân ai khóc nước non,
Thương về quê Mẹ héo hon tác lòng.
Cuối đời lạc bước lưu vong,
Mẹ già tựa cửa chờ mong con về.
Viễn phương ngàn dặm lê thê,
Tóc mây sương khói hương thê nhạt phai.
Ngỡ ngàng mộng tưởng trần ai,
Người thương ly biệt miệt mài hồn đau.
Vi sao cờ đổi sắc màu,
Đêm thâu hoài niệm nát nhàu tâm tư.

Viết Trang Sử Mới

Hai Bà Nữ Kiệt nước Nam,
Vung gươm cứu quốc dẹp tan giặc Tàu.
Sử truyền danh rạng ngàn sau,
Nói gương hậu thế cùng nhau đồng lòng.
Xứng danh con cháu Lạc Hồng,
Ánh dương chiếu rạng trụ đồng nghìn năm.
Quyết tâm chống đuổi ngoại xâm,
Viết trang sử mới tình thâm hiệp hòa.

Đỗ Thị Minh Giang

Năm bốn mươi lăm Mẹ nuôi tằm dệt vải
Cùng trai phố thị kết nghĩa Tào Khang
Con chào đời bên cạnh dòng Hậu Giang
Quê Ngoại thân yêu đậm đà nhân nghĩa.

Vẫn còn nhớ khoảng thời gian thơ dại
Tàu Pháp bán không phân biệt dân lành
Gia đình trốn trong khu vườn lá xanh
Tránh viên đạn vô tình gây thương tích.

Rồi Tây đốt nhà cột cháy thành than
Lại dựng xây từ những cảnh điêu tàn
Trần sức sống đời này qua đời khác
Đất phì nhiêu lúa trĩu hạt chín vàng.

Bảy mươi lăm nhà có ba người đi cải tạo
Mẹ tảo tần gồng gánh chuyến thăm nuôi
Mái tóc đen đã pha màu sương khói
Dầu ngệet ngã không nản chí buông xuôi.

Ngày mai nắng ấm thanh bình
Về bên gối Mẹ trọn tình nhớ thương.
Đỗ Thị Minh Giang

VỀ THĂM QUÊ MẸ

Anh hứa dắt em về thăm Kiên Giang
Ngắm bóng hoàng hôn gió biển chiều vàng
Cùng sang Tây Đô nhìn dòng sông Hậu
Bến Ninh Kiều nhộn nhịp chuyến đò ngang

Ta về thăm lại quê em xứ Sóc
Lễ hội chờ trăng khiêu vũ Lâm-Thôn
Xuân thì duyên dáng cô gái hóp hồn
Chàng ngớ ngẩn chân bước sai điệu nhịp

Em ghé thăm qua ngôi trường Hoàng Diệu
Khung cảnh ngày xưa nhòa nhạt phai
Vẳng tiếng ve sầu khóc buổi chia tay
Ngàn cánh phượng rơi tím ngày ly biệt...

Tan trường gái trai cười đùa hớn hở
Tuổi thơ ngây mong em tròn giấc mơ
Tôi sống lại cả một thời son trẻ
Đã vút bay theo định mệnh xa mờ

Đỗ Thị Minh Giang

Hè Nhớ Thương

*Em có hay chẳng hạ sắp về
Lang thang lối nhỏ nắng trưa hè
Tung bay mái tóc dài buông xoã
Văng vẳng cung trầm nhịp khúc ve.*

*Hoa Phượng sân trường nhè nhẹ rơi
Cánh hồng lả tả buồn chơi vơi
Tạm xa nhau chỉ vài ba tháng
Mà ngỡ ly tan trọn cả đời.*

*Rời áo thư sinh anh nhập ngũ
Biết rằng nhưng nhớ sẽ dài thêm
Trong tim ấp ủ niềm mơ ước
Pháo nổ ngày vui nhuộm đỏ thêm*

*Ly loạn đành thôi cách biệt xa
Người đi kẻ ở bóng phai nhòa
Phượng trời thăm thăm tình ly biệt
Mắt lệ bên đời ướt áo hoa.*

Đỗ Thị Minh Giang

Lạc Loài Tháng Tư

Tháng tư đất khách bàng hoàng,
Bốn lăm năm chợt ngỡ ngàng tâm tư.
Cuộc đời xoay chuyển thực hư,
Nghe như cơn mộng xoáy từ tâm can.
Sâu giếng trời đất điêu tàn,
Mỏi mòn mắt lệ biệt ngàn ước mơ.
Tháng tư hồn bỗng ngẩn ngơ,
Lạc loài thân phận giữa bờ chia ly.
Nghiêng đời con dốc tư duy,
Viễn phương hiu hắt nghĩ suy cạn lời.
Xứ người bóng ngã chơi vơi,
Hồn thiêng sông núi nửa vời ngóng trông.
Bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông,
Góc trời kỷ niệm chất chùng thời gian.
Canh thâu trở giấc điêu tàn,
Trọn đời khắc khoải miên man đêm buồn.

Đỗ Thị Minh Giang

Nỗi Lòng Chinh Phụ

Vua ban chiếu chỉ khắp nơi nơi
Giặc dậy biên cương phủ đất trời
Quan tuyển quân theo sông núi gọi
Tinh nhà xem nhẹ gánh buồng lời.

Rót chung rượu tiễn chàng ra đi
Tràn đầy giọt lệ đọng bờ mi
Bịn rịn chia tay hồn nức nở
Con thơ ôm ấp tuổi xuân thì.

Ngọn lửa hương tình vừa thắm đượm
Chàng nương ngàn dặm bước xa mờ
Bên song dõi mắt ngoài thiên lý
Se sắt đêm thâu nỗi đợi chờ.

Gối chăn hờ hững phòng đơn lạnh
Nghe tiếng con thơ giọt lệ tràn
Vì đâu nên nỗi đời cô quạnh
Chinh chiến ai gây cảnh phủ phàng.

Ánh trăng soi bóng rọi bên thềm
Chiếc áo chàng còn hơi ấm êm
Tiếng trẻ hỏi cha đâu chẳng thấy
Chợt nghe đôi đoạn nhớ nhiều thêm.

Vò võ tin chàng cách biệt ly
Niềm đau thắm lặn nát xiêm y
Tháng ngày trôi mãi bao mùa lá
Gió thổi mộng bay lạc hướng đi.

Chàng ngoài biên ải xa xa khuất
Gươm giáo sa trường trí dũng cường
Lòng xót thương cho phận má hường
Khuê phòng thốn thức hồn chinh phụ.

Đêm sâu lã chã đôi dòng châu
Văng vẳng tưởng chừng tiếng vó câu
Gió rét hàn căm nhà vắng lặng
Tóc ngôi rẽ lệch mắt chìm sâu.

Chàng hiện về trong những giấc mơ
Đêm dài đối bóng lạnh bơ vơ
Người đi biên biệt ngoài quan tái
Trấn giữ thành cao cứu cõi bờ.

Lời hẹn thề xưa chẳng thể quên
Nước non nặng nợ chôn cung tên
Mùa xuân cánh én về quê cũ
Chàng gửi nhớ thương để đáp đền.

Nỗi sầu chất ngát nàng bông con
Mong đợi bóng chàng dạ héo hon
Thăm thẳm phương trời xa có biết
Bạt ngàn chinh phụ ngủ trên non.

Đỗ Thị Minh Giang